

Останній лист

Віктор Янкевич

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Чоловік живе лише тоді,
коли має для кого жити.

Пролог

«Привіт, кохана.

Рідненька моя. Сонечко моє. Квіточка.

Напевно, скільки житиму, буду починати листи до тебе тільки такими ніжними словами, сповненими безмежною любов'ю, яка й досі розриває мою душу спричиняючи глибокі рани, що ніколи не загояться. Що б ти не думала, будучи десь там, далеко від мене, але ця любов — вічна. Як бачиш, я досі не перестаю писати тобі листи. Знаю, що цього давно вже ніхто не робить, я навіть не певен, що теперішні школярі вміють правильно тримати ручку, не кажучи вже про те, щоб виводити літери, але... я не можу не писати тобі. Ти єдина, хто тримає мене на цьому світі. Звучить досить банально, правда? Але це факт. Я і досі кохаю тебе.

Ти навіть не можеш уявити, як я за тобою сумую. Так хочеться обійняти тебе. Пригорнути до себе. Поцілувати. Доторкнутися до твого хвилястого золотавого волосся. Зігріти руками твої, завжди холодні, долоні. Зазирнути у ці, без перебільшення, бездонні карі очі й спіймати на собі закоханий погляд...

Вибач. Моя уява — річ небезпечна. Якщо я продовжу згадувати, вже не зможу зупинитися, а це означатиме, що ще один день — втрачено. Я краще розкажу тобі про щось інше. Про... Про пана Миколу. Я сьогодні дивився у вікно. На градуснику було мінус тридцять п'ять. Уявляєш, як холодно? А ще кілька днів тому було лише мінус десять. Та, незважаючи на це, дорога до мого дому, подвір'я і навіть сходи до будинку розчищені від снігу. А я нагадаю тобі, що недавно був просто неймовірний снігопад. Я цілу годину стояв надворі, світив ліхтарем у небо і дивився, як звідти, наче мільйони парашутистів, повільно опускаються на землю сніжинки. Навіть не думав, що пан Микола таки зможе доїхати сюди і

виконати свою роботу. Все-таки ті кошти, які отримує від мене вже ось понад п'ять років, а це не багато й не мало, а тисяча євро в місяць, змушують чолові'ягу вставати о шостій ранку. І це дуже добре, що йому вдалося розчистити дорогу. Як на зло в мене залишилася остання пляшка клятого «Джека», а пані Марія, я розповідав тобі про неї у минулих листах, інколи приходить, приносить харчі, прибирає і, за окрему плату, готує просто шикарний борщ з пампушками. Так от, пані Марія сказала, що за жодних умов і ні за які гроші не буде приносити мені «Джека». Вона, бачте, проти спиртного. А це означає, що мені самому треба буде поїхати до міста і поповнити запаси.

Ненавиджу їздити до міста. Я, звичайно, міг би зателефонувати комусь, знайти інший вихід із ситуації, але, по-перше, — сюди мало хто доїде, навіть по розчищеній дорозі, а по-друге, — я не маю жодного бажання бачити когось, а тим більше з кимось спілкуватися. Спробую уникнути цього й у місті. Хоча навряд чи вийде. Ставлю сотню, що знайдеться з десятків охочих, які обов'язково впізнають мене і, звичайно ж, захочуть знати, як у мене справи, над чим я зараз працюю, як живу і коли можна буде поспілкуватися зі мною за чашкою кави, або кухлем пива. Хоча, якщо пощастить прослизнути до магазину пана Юрія через чорний хід, то таки вдасться уникнути таких ненависних мені розмов ні про що. Він чоловік мудрий, хоч і молодий. Не знаю точно, скільки йому років, думаю, десь від тридцяти до тридцяти п'яти. Ніколи не запитував. Але головне, йому до одного місця, як я, так і все, що зі мною пов'язане...

Тепер залишається ще одне питання. Чи заведеться мій старий «опель». Це, напевно, єдина машина, яка без проблем зможе доїхати до міста і повернутися. Але він — на солярі. А за вікном, нагадаю, мінус тридцять п'ять. А востаннє... Я от намагаюся згадати, коли востаннє виїжджав. Зараз лютий. Якщо добре подумати, то це

було... здається, у жовтні. Так, точно, у жовтні. Тоді ще до мене вчепилася якась пані, яка хотіла заволокти мене в бар і пригостити випивкою. Боже, я ледве від неї втік. Пам'ятаєш, я писав тобі про цей випадок.

Скільки ж часу я вже працюю над книгою? Пів року. Здається, десь так. Сергій божеволіє. Він хороший директор. Відповідальний. І без мене зі всім справляється. Моє підприємство, як і раніше, тримає рівень. Це добре. Але він надто вже набридає мені своїми дзвінками. Треба буде зробити його партнером і не морочити голови. Тоді я зможу писати, а він, із вдячності, відчепиться від мене. Мені з головою вистачить і половини, щоб жити, якщо без тебе це все можна назвати життям. Ну ось, я знову за старе. Проїхали.

Ну що ж, план, здається, нормальний. Завести «опелька», доїхати до міста, непомітно прокрастися через чорний хід в магазин пана Юрія, поставити в багажник кілька ящиків «Джека» (надіюся, в нього знайдеться кілька ящиків) і, так само непомітно, повернутися додому. Думаю, цього мені має вистачити, щоб закінчити книгу. Як казав дідусь Гем «Пиши п'яним, редагуй тверезим».

Що ж, треба приводити себе до людського вигляду і вирушати. Я щойно подивився у дзеркало і зрозумів, що не все так легко і просто. Моє волосся сиве, масне і довге, а вимити його зовсім немає бажання. А ще чистий одяг шукати... Чому не можна просто взяти і поїхати в тому, в чому ходжу вдома? Хоча... Якби ти мене бачила, то точно не випустила б на вулицю у такому вигляді. Не знаю... Напевно, таки треба щось з собою зробити. Хоча б заради тебе. А раптом я ось так візьму і зустріну тебе на вулиці. Просто неба. Це ж може статися? Раптом ти подолала сто шістдесят кілометрів зі Львова і таки приїхала у місто, біля якого живу і я. Зовсім випадково, звичайно. Що тоді? Якщо ти побачиш мене таким, який я зараз, то просто не впізнаєш. Та ти мене й прибраного-вимитого

навіть чи впізнала б. Стільки років...

Так, переключімося на щось веселіше. Про свої плани на сьогодні я вже розповів, залишилося допити те, що залишилося, вибач за тавтологію, і приступити до їх виконання. Тепер про хороше. Вже згаданий мною пан, бач, я його навіть паном називаю, Сергій Павлинський розбудив мене вчора о восьмій ранку. Уявляєш? О восьмій! Не зважаючи на хороші новини, в мене цілий день страшенно боліла голова. А знаєш, що він сказав? Стотисячний тираж моєї останньої книги розкупили за три місяці. Тепер буде перевидання. Мене хочуть бачити у видавництві. Здається, будуть перекладати. Що ж, побачимо. Я поки не допишу, нікуди звідси не поїду. Ми ще трохи поговорили про роботу, граніт і наших німецьких партнерів. Це мене втомило. Єдине, що я хотів знати, чи переслав він гроші сім'ї мого покійного брата. Сказав, що зробить це найближчим часом. Молодець. Він взагалі хороша, добра людина, хоч прикидається злим і крутим хамлом. Я все-таки зроблю його партнером.

Ну що ж. Буду закінчувати, щоб не надто завантажувати тебе своїм мотлохом.

Ой! Зовсім забув розповісти. Я сьогодні закінчую п'ятнадцятий розділ нового, вже десятого, роману. Уявляєш? Десять романів за дванадцять років. Непогано, правда? Хоча є люди, які пишуть набагато більше. Я тебе, напевно, не здивую, якщо скажу, що він (роман) про кохання. Про що ж мені ще писати? Кохання це те, що дозволяє мені жити. Воно засіло в мені, і вже п'ятнадцять років я не можу з тим нічого зробити. Не знаю, чи читала ти мої попередні книги. Ти добре знаєш, що всі вони лише для тебе, лише тобі. Але ця остання... Вона особлива. Я нарешті наважився написати всю правду про нас. Скинути той тягар, який величезною важезною брилою вже стільки років висить у моїй душі, на моєму серці. Не знаю чи зможу написати після цього ще щось. Здається, вже нічого

сказати... Але листи тобі писати я все одно буду і ти, моя хороша, нічого з цим не вдієш.

На цьому ставлю крапку. Обіймаю тебе міцно, як тоді. Цілую. Кохаю.

P.S. Завтра обов'язково напишу і розкажу тобі про свої сьогоднішні пригоди у місті.

Твій І.»

Розділ 1

Лютий. Наші дні.

О дна дивилася на нього з портрета на стіні. Інша — тихо спала на його грудях. Її довге темне волосся розповзлося наче тисячі тонесеньких змій. Вона, поклавши руку йому на живіт і закинувши на нього ногу, напевно бачила якийсь гарний сон, бо злегка усміхалася, а він... Він не спав. Лежав утупивши погляд у стелю злегка погладжуючи її оголені плечі. Його думки були десь далеко... Раптом погляд ковзнув по стіні й зупинився на тому самому портреті світловолосої красуні, що пронизливо дивилася на нього.

— Вибач, — прошепотів чоловік і тим одразу ж розбудив жінку.

— Що? Що таке? — сонно промовила та і сіла в ліжку.

— Тобі пора, — сухо відповів він.

— Ти знущаєшся? — скривилася жінка. — Хоча знаєш? Мовчи! Не відповідай. Ти... Ми з тобою вже два роки «зустрічаємося», — вона показала пальцями уявні лапки і продовжила. — Два роки, як щури. То приїдь, то «тобі пора». Знаєш? З мене досить! Знайди собі іншу ляльку для сексу, — вона почала вдягатися, а він так і лежав втупивши погляд у портрет. — Я хочу нормальних стосунків. Хочу чути слова любові. Хочу кохати і бути коханою. Хочу побачень. Хочу вийти в люди, а не тільки ховатися у твоєму домі чи ще десь. Хочу сім'ї і... — замовкла, зібралася з думками. — Ти можеш мені це дати? — запитала і сама ж відповіла. — Звісно, ні. Я не розумію, для чого я тобі? Лише аби переспати й забути. Я хочу більшого. Два

роки, Ігорку, два роки... А зараз? Де ти зараз? — махнула рукою, підійшла до дверей і зупинилася. — Ти ж мене навіть не слухаєш.

— Я слухаю, — тихо і невпевнено сказав він. — Але... Мені треба працювати.

— Знову пишеш свою дурню? Свої любовні романи? Вернися до реальності, бо так і житимеш лише зі своїми книгами. Ой! Вибач. У тебе ж ще твій граніт є, такий самий холодний камінь, як і ти.

— Мою, як ти кажеш, дурню люблять і читають десятки тисяч людей, а фірма забезпечує гранітом усю країну.

— То й спи з ними! — крикнула вона і вже тихо додала: — Вибирай, або в нас нормальні стосунки, або... не дзвони мені більше.

Двері грюкнули. Він залишився сам. Схопив з тумбочки біля ліжка пачку цигарок і закурив. Знову зиркнув на портрет. Потім підвівся з ліжка, накинув на плечі старий халат і підійшов до вікна. Відсунув тюль і подивився на позашляховик, що виїздив із подвір'я. Цю «Toyota FJ Cruiser» він купив їй лише для того, щоб вона могла легко дістатися до його дому. А зараз вона так само легко їхала геть, але йому було байдуже.

— Треба працювати, — сказав сам до себе і, вийшовши з кімнати, зайшов у робочий кабінет.

Його пальці бігали по клавіатурі старого ноутбука наче він не набирив текст, а грав на фортепіано якийсь із творів Моцарта. Годинник показував першу дня. Очі, кольору бурхливого моря, трохи сльозилися. Погляд намертво прикутий до екрана. Нерідко чоловік загортав за вухо сиве масне волосся. Потім, напевно втративши останню краплю терпіння, взяв із шухляди чорну резинку і зав'язав його у хвіст. Рука наче сама потяглася до склянки. Він перехилив, щоб випити, і дуже здивувався, коли та виявилася порожньою. Лише тоді чоловік відірвав погляд від монітора і подивився на склянку, а потім на порожню пляшку «Jack Daniel's»,

яка стояла на краю дубового лакованого столу.

— Ну ось і все, — важко видихнув, натиснув кілька кнопок на ноуті й екран за секунду згас.

Він встав. Його старий, затертий до дірок, домашній халат, сірий з чорним, зачепився за бильце стільця. Чоловік ступнув, перечепився через кілька порожніх пляшок знаменитого віскі, перевернув стільця і впав, розпластавшись на підлозі.

— Ну ще цього мені бракувало! Де, в біса, пані Марія? Коли вона вже нарешті прибере цей мотлох? — крикнув і зненацька... посміхнувся.

Нарешті підвівся, взув легкі домашні тапки і спустився сходами на перший поверх. Зайшов у ванну кімнату. Скинув одяг і зачинився у скляній душовій кабінці. Льодяний душ хоч трохи привів його до тями. Коли чоловік вийшов, витерся і подивився у дзеркало, то не міг стримати сміху. Його волосся нагадувало тепер кучеряві вуха кокер-спанієля. Він взяв гребінець і спробував хоч якось укласти неслухняні кучері. За хвилину, полишивши марні спроби упорядкування зачіски, чоловік взяв темні джинси, які лежали на пральній машинці, і теплу в'язану кофту. Натяг на себе. Вийшов у коридор. Взувся і, зайшовши в металеві двері, опинився в гаражі.

Зелений «Opel Frontera» тисяча дев'ятсот дев'яносто третього року витріщався на нього прямокутними фарами перед якими, наче окуляри, вирізнялися металеві дуги посиленого бампера. Цей автомобіль він купив вісім років тому, і той жодного разу не підвів свого господаря. Чоловік відчинив ключем водійські дверцята і потягнув важіль, який відкривав капот. Піднявши важкий пласт металу, господар вміло накинув клема на акумулятор і затягнув їх ключем на дванадцять.

— Ну що ж, — плеснув у долоні і сів за кермо. — Давай, малесенька, не підведи.

Двигун загарчав наче невдоволений дворовий пес. Захрипів, закашлявся, але таки запустився. Чоловік забіг до коридору, давши машині змогу як слід прогрітись. Накинув пухову куртку. Піднявся на другий поверх і взяв із шухляди робочого стола двадцять п'ять тисяч гривень купюрами по п'ятсот. Якщо він все правильно розрахував, то має вистачити на два ящики улюбленого віскі, по двадцять чотири півлітрові пляшки в кожному.

Коли він знову сів за кермо, двигун працював тихо і рівно, наче цій машині не тридцять п'ять років, а лише рік чи два. Чоловік зачинив дверцята, натиснув на невеличкому пульті зелену кнопку, і двері гаража шмигнули під стелю. Всередину ввірвався бурхливий вітер, засипавши капот і лобове скло снігом. Увімкнувши склоочисники, чоловік виїхав з гаража і зупинився на засніженому подвір'ї. Натиснув червону кнопку, і двері сповзли, закривши в'їзд. Ще одне натискання, тепер уже синьої кнопки. Він дочекався поки на екрані, який висів біля входних дверей, загорілася червона лампочка, а тоді дав газу. Дерев'яний двоповерховий будиночок залишився позаду.

Місто зустріло його порожніми засніженими вулицями, якими, наче якийсь розбишака, гаяв вітер. Як казали колись, хороший господар в таку погоду навіть пса з дому не вижене. Магазин пана Юрія був при в'їзді в місто навпроти цукрового заводу, який тихо розвалювався чекаючи весни, наче вона прийде і щось змінить. Ні, не змінить, лише допоможе йому розвалитися повністю. А п'ятнадцять років тому цей завод давав добру тисячу робочих місць і був найбільшим в Україні. Тепер тут можна знімати постапокаліптичні фільми.

Чоловік звернув праворуч, але, помітивши на стоянці десяток авто, не став зупинятися й одразу ж поїхав до, так званого, чорного ходу. Лише вийшовши з машини, він відчув усю міць лютневої погоди. Цей останній місяць зими явно показував, на що він

здатний. Вітер одразу ж вдарив снігом по обличчю, ніби якась шпана кинула сніжку. Застебнувши куртку під саму шию, чоловік поспішив до входу. Відчинив великі металеві двері й прошмигнув усередину.

Високий чорнявий чоловік з просто величезними вусами, натягуючи робочі рукавиці, неквапно йшов на склад. У приміщенні було досить тепло і вдягнений він був легко. Світлі джинси з розрізами на колінах, футболка барви кави з молоком, білі кросівки. Його лиса голова відбивала яскраве світло, яке лилося з двох світильників, що причаїлися під стелею. Побачивши гостя, хазяїн магазину розвів руки і посміхнувся.

— Я не вірю своїм очам! — крикнув він, та за секунду стишив голос помітивши, як візитер приклав до вуст вказівний палець. — Ігор Гриневич, — пошепки продовжив Юрій. — Невже це справді ви? Не повірите, я недавно таки прочитав вашу книгу.

— Яку з? — запитав гість.

— Ну спочатку ту, останню, яка недавно вийшла, а потім мене таки понесло і я вже не міг стриматися, тому купив всі ваші книги. Тепер маю цілу колекцію. Залишилося лише прочитати.

— Приємно чути, я чомусь вважав, що вам байдуже, як до мене, так і до моїх книг.

— Ви помиляєтеся. Ви, пане, дуже помиляєтеся. Тепер я ваш ярий фанат. Ну не те, щоб фанат, але мені й справді подобається, як ви пишете. Скажу чесно, тільки між нами, я навіть інколи дозволяв собі вронити сльозу, — посміхнувся Юрій.

— Нічого дивного, — мовив Ігор. — Це ж плаксиві жіночі романи. Інколи й чоловіку треба звільнитися від зайвих емоцій, які тримають за горлянку. І нічого кращого від такої літератури просто немає.

— А можна питання?

— Давай, — видихнув Ігор заздалегідь знаючи, про що піде мова.

— Над чим ви зараз працюєте? Що пишете? Це буде новий любовний роман, чи, може, вирішили спробувати себе в інших жанрах?

— Це буде... любовний роман. Саме закінчив п'ятнадцятий розділ. Ще кілька тижнів і буду здавати у видавництво, тому... Думаю, вже літом нова книга з'явиться на полицях книгарень, — вдовольнившись цікавістю господаря магазину, Ігор спробував заговорити про реальну ціль свого візиту. — Я хотів би...

— Що завгодно. Просто скажіть, — перебив Юрій і, розмахуючи руками, продовжив: — Скажіть, і я все зроблю. Все дістану. Якщо треба, можу й доставку організувати. Що саме вам треба? Кажіть, не соромтеся. Тут всі свої.

Ігоря почала втомлювати ця розмова, але слова власника магазину про те, що він готовий «організувати доставку», зацікавили. Юрій дивився на гостя поглядом малої дитини, яка з нетерпінням чекає на відповідь. Ігор підійшов ближче і нахилився, щоб сказати на вухо.

— У вас є «Джек Деніелс»? Якщо є, то мені два ящики у машину закиньте, будь ласка. Там якщо нуль п'ять то по двадцять чотири в ящику, правильно? Яка ціна пляшки, п'ятсот?

— Чотириста вісімдесят п'ять, — відповів Юрій.

— Рахуємо по п'ятсот. Закидайте. Тільки так, щоб менше хто бачив. Запишіть свій номер телефону і киньте в якийсь із ящиків. Я знайду. Якщо мені треба буде — я подзвоню, але за однієї умови.

— Якої? — прошепотів Юра.

— Ви ніколи і нікому не розповідатимете про те, що будете привозити мені. Це буде такою собі, нашою з вами, таємницею. То що? Домовилися?

Юрій кивнув. Ігор взяв його руку і поклав на долоню гроші.

— Тут двадцять чотири тисячі за віскі і тисяча вам за дружбу і подальшу співпрацю. Думаю, так буде добре нам обом. Я... — Ігор зробив невеличку паузу. — Чекаю в машині. І не кажіть нікому, що я тут був.

Юрій запхнув гроші в кишеню і поспішив виконувати замовлення поважного клієнта. Ігор скривився, згадавши, яка погода за дверима, вискочив на вулицю, закриваючи обличчя долонями, і побіг до машини. Через кілька хвилин він побачив у дзеркало заднього виду, як відчинився багажник і задзвеніли пляшки. Один, два. Юрій помахав рукою, а потім показав великий палець. Ігор запустив двигуна і, як тільки багажник захлопнули, дав газу і поїхав геть. Вискочив на головну дорогу і помчав до домівки, розташованої в лісі, за п'ятнадцять кілометрів від невеличкого міста Кременець, перлини Волинського Тернопілля.

Заїхавши в ліс, чоловік зупинив автомобіль і вийшов. Дістав із кишені пачку цигарок. Закурив, на повні груди вдихнувши солодкий дим з ароматом м'яти. Підійшов до багажника, відчинив і взяв з ящика пляшку «Джека». Вітер в лісі не так буянив, як на відкритій місцевості. Ігор спокійно докурив і повернувся за кермо. Відкоркував пляшку і зробив кілька ковтків. Скривився і закрив рота рукавом. Коли горло перестало пекти від спиртного, знову випив. А коли в пляшці залишилося менше половини, салон машини заповнила гучна мелодія телефона. Ігор зиркнув на екран, поставив смартфон на спеціальну підставку і прийняв виклик. З чотирьох динаміків, які були вмонтовані в двері, зазвучав хрипкий чоловічий голос.

— Агов! Привіт! Ти мене чуєш?

— Я тебе слухаю, Сергію, слухаю, — відповів Ігор і зробив ще кілька ковтків.

...

Далі — у повній книжці «Останній лист».
nashaknyga.com.ua